

50
IACOBI TAVRELLI

FANESTRIS,

Exquisitior patronymia.

VENETIIS, M D LXV.

IACOBI TAVARELLI

AVVENTIS, M D LXXV

AVVENTIS, M D LXXV

AVVENTIS, M D LXXV

IA COBVS TAVRELLIVS

FANESTRIS, LVDOVICO

GABRIELIO FANESTRI S. P. D.

QVOD meum tibi libellum de exquisitiore patronymia Fani non dedi, factum est repentino meo discessu, per quem non modo non promissum dedi munusculum, sed neque salutem dixi

ab limine. Habe me (rogo) excusatum, & inofficiosam hanc meam properationem, tarditatemq; officij compensa, & consolare illo emolumento, quod & libellus tibi factus est auctior, & mihi non levis spes iniecta, res meas fore meliores. Excepit me PIVS hic IIII. pont. max. satis pie, iussitq; bene sperare. Ego, qui hominis novi fidem in promissis faciendis, constantiam in peramando, quem semel dignum sua benevolentia, beneficentiaq; iudicavit, profecturum omnino boni aliquid ab illo in me expecto. quidquid erit, scies postea, et gratulaberis

A 2 mihi

mihi (scio) habitum me in aliquo esse numero
at tanta maiestatis viro, ut ego nunc tibi gra-
tulator, quod Bononiam te contuleris in leges stu-
dendi gratia, mihiq; parueris, qui tibi non
multo ante consulenti me, quodnam studiorum
genus sequi deberes, respondi,

Tu regere imperio populos Romane memento.

Iurisconsulti enim & legum periti ad huius-
modi administrationem deliguntur. quorum
in numero ut excellas, molle ingenium tuum,
et acre studium, doctrinaq; minime ieiuna pro
certo mihi pollicentur. Quare da operam; ut
peractis feliciter studij istius tui spatijs, Romam
te recipias, ubi tua feruens uirtus ita emine-
at, ut & alios honores sibi debitos consequatur,
& Cardinalitiam dignitatem, quam Gabriel
Gabrielius aui tui patruus, vir amplissimus
ante adeptus est, continuet in tua gente, tanto
meliore fato, quanto prius tu gracas litteras à
puero, & in patria didicisti, quas ille senescen-
tem, & quando Umbriae, Perusiaq; legatum
(ut uulgus loquitur) agebat: discere pulchrū
putauit. ut adiumento tibi esse possint ad sa-
pientius, faciliusq; gerendos magistratus, non

magi-

*magistratus impedimento ad discendum.
 Vale, & Petro fratri tuo, & Antonio Maiorano communi amico, philosophiæ candidatis, nec tamen à poetica abhorrētibus amœnitate, nostras hæc Patronymicas, minus ab alijs obseruatas obseruationes imperti. Prosunt Poetarum enarratoribus, prosunt poetis. quod infrascripto epigrammate sum testatus. Vale iterum. Ex Vrbe. III. Non. Mai. MD LX.*

TAVRELLIVS AD LECTOREM.

Vtile grammatico nostrum hoc opus, utile uati,
 Alter ut utatur, alter ut edoceat:
 Sume, patronymicæ uocis, cui doctior usus:
 Est cordi, & plurum subtrahe te numero:
 Plures quippe mali, quos ignorantia uexat.
 Turbam horū ut fugias, nostrū opus auxilio est.

PETRVS GABRIELIVS FAN.

PROTREPTICON CARMEN.

Virtus (ut aiunt) urbis instar optimæ est;
 Habentis integerrimos ciues suos,
 Intelligentiaq; summa præditos;
 Viros gerentes & probè rem publicam:
 Aequaq; partes qui fouent modestia:

Mira-

22
Mirabiles, & admodum sorti pares
Deorum, ibi non est uidere quempiam
Mouere auaras, ut rapinam exerceat:
Manus. ibi non ullus est iniurius
Cuiquam suorum ciuium, aut mortalium.
Nec cogitatur turpitudine, aut scelus.
Omnes sed una obire gaudent omnia
Viros decencia optimos, & maximos.
Mirum uideri nec tibi debet mali
Nam quidquid est in urbibus cunctis: malas
Dissensiones quod creet: longè amouent.
Quarumq; gratia alter alterum petit
Dolo latenti: ea omnia expellunt foras.
Aurum, & uoluptas nanque, honorq; turgidus
Iandudum habentur inter illos nullius
Momenti, ut ad rem aptè gerendum publicam
Parum ualentia, atque deprauantia
Mores. ita usquequaque felicem, & sacram
Cunctis refertam denique, & beatam bonis
Omnes in omnibus pares, & liberi,
Legumq; seruantissimi uitam trahunt,
Cuncti fere aduenæ sunt urbis incolæ
Et pauperes, & diuites; dicunt enim
Omnes fore huius ciuitatis compotes.
Modò uoluntas omnibus ferens eò
Sit prompta; nec multum interest, utrum aduena
Sit liber, an libertus, an seruus magis.
Illic neque externa oris elegantia,
Nec ditioe cultu, auito aut suæ
Splendore gentis ciuitatem moris est

Donare,

Donare, uerum oportet omnes maxima
 Scientia esse nobiles, cupidine
 Ertangi honesto, nec labores spernere.
 Nullo uoluptatum colore decipi,
 Nil arduis in rebus emollescere.
 His quisquis omnibus nitens uirtutibus
 Urbem pede attinget graui, illico sacros
 Sumetur inter ordines hic ciuium.
 O quàm beata lector hoc est ciuitas.
 O quàm beati illius incolæ. Quid est?
 Quid te moratur? quin cito carpas iter
 Illuc. uide, quàm multæ eò ducant uia.
 Tot sunt uia, quot nobiles, & liberæ
 Artes, duces tot, litteras quot bonas
 Callent, libenter dexteram qui porrigent
 Omnes tibi, si adire pergas grauitè.
 Dux quorum, & auspex noster est Taurellius,
 Bene ominatis qui adnotationibus
 Voces patrū de uocibus tractas docet
 Quæ sitius libro hoc, & eruditius,
 Quàm sæculis scripsere qui prioribus.
 Quin dicere ausim, quæ docet: prioribus
 Scripsere nulli doctiorum sæculis.
 Hunc lector audi, iterq; iam arripe impiger,
 Angustia nec te uia deterreant.
 Virtutis omne nam bonum solertia
 Parat, laborq; dura uenit omnia,
 Et uicta reddit inde iucunda omnia.
 Nihilq; inertia excitat nisi malum.

EIVSDEM.

Ecce patronymicas uoces Iacobus ad unguem
 Disserit, & reuocat quæ latuere prius.
 Felix qui potuit nitidam ex fumo dare lucem,
 Quæ nulli affulsit condita grammatico;
 Quæ tentata prius, sed nulli cognita, tandem
 Taurelli in lingua clarior emicuit.
 Hanc Iacobus amat nunc innotescere cunctis,
 Eloquio pollens, maximè & ingenio:
 Quid dabis huic lector? quas credis reddere grates
 Posse pares scriptis, te quibus ipse iuuat?
 Crede mihi, hoc satis est; cupis hoc Iacobe; libellū
 Sume tibi lector, perlege, nosce, proba.

ANTONIVS MAIORANEVS

AD LECTOREM.

Visere Picridum sacros quicunque recessus,
 Optat, opus uigili perlēgat hoc studio,
 Recta patronymicæ ratio hic dignoscitur artis,
 Et graio & latio perspicua eloquio,
 Nec tenebræ, ut prius, ullæ adsunt; Taurellius omni
 Dum facile amota nube recludit iter,
 Cuius opē & studio uatum monumenta nitescunt
 Plurima quis aberat nocte premente decor,
 Splendet opus fulgore tuo Ludouice, quod ora
 Docta uirum felix peruolitare iubes,
 Non hoc perdet edax himber, non hostica franget
 Ira, nec annorum comminuet series.

4
IACOBI TAVRELLI

FANESTRIS, EXQUISITOR

PATRONYMIA.

AD LUDOVICVM GABRIELIVM.

VAERENTEM te, mi
Ludouice, de patronymici
formatione, quod est apud
Virgilium Anchisiades, pos
sum paucis expedire, si dicā
factum per poëticam, I, lite
ræ interpositionem, hoc mo
do, ab Anchises, Anchisa
des: ab Anchisiades, Anchisiades, ut ab Aetes,
Aetades: ab Aetades, Aetiades: unde femi
ninum Aetias, Medea Aetæ filia. Quidio lib.
metamorph. VII.
Concipit interea ualidos Aetias ignes:
& per syncopen Aetis, Valerio Flacco lib. arg. VI.
Et pavor artus
Protinus, atque ingens Aetida pertulit horror:
& ab Iona, Ionades: ab Ionades, Ioniades, Simon
Petrus, qui Bariona uocatur hebraicè, id est filius
Ionæ: ita paucis expedire te possum, sed & malè
de te mercar, cui tum utriusque linguæ; tum mei
studiosissimo nihil paruum debeo, nihil uulgare:
& pessimè de sanctissimis auunculi mei, & præce-

ptoris Iacobi Constantij manibus : qui , quod ille docuit me liberalissimè : non impertiar ipse alijs bonarum literarum sectatoribus pari mensura , & si possim de Hesiodi præcepto maiore , tum uiri laudibus propagandis desim , qui pro suorum erga me meritorum magnitudine iuxta , atque multitudine : nunquam satis à me laudari poterit , nunquam satis commemorari . Absit à me tam ingrati animi sugillatio , & nota , & tu habe , & tua causa alij omnes studiosi super exquisitioris patronymiae usu obseruationes meas quasdam magis reconditas , & interiores ijs , quæ scriptorum turba , qui grammaticos canones ediderunt (infinitæ autem sunt eorum non chiliades , sed myriades) tradidit hætenus , aut prospexit . *Μουσικώτερον* hoc quid sit , mox exponam , si prius exposuero , quæ deuenerim ad huiusmodi considerationem . Animaduerti ego quondam à teneris annis pro assidua inter nos consuetudine , Iacobum Constantium ualde admirari , unde fieret , ut ab omnibus rei græmaticæ magistris traderetur , patronymicum hoc Scipiades formari à recto Scipio , onis . quia si fieret ab hoc recto , integrum fieret Scipionides , cōcisum Scipiodes , cum quarta uocali in penultima . quæ desinentia nusquam apparet in patronymicis masculini generis , in feminini uerò per quàm paucis , ijsq; dorici idiomatis , & in *ος* purum desinentibus , ut *Ακρίσιος* , *Ακρισιώνη* . id est Acrisius , Acrisione . Dicebat autem

tem

tem, uerius fieri à recto Scipius, pij. quod propriū
 uiri nomen dupliciter inclinatur, *σκήπος, πίες: καὶ
 σκισίων, πίωνος*. idest Scipius, pij: & Scipio, pio-
 nis, ut appellatiuum illud, *σκόρπος, πίες: καὶ σκορ-
 πίων, πίωνος*. idest Scorpius, pij, & Scorpio, pio-
 nis, & alia multa. Hæc ille de uno, quæ tantum
 mihi inhæserunt in memoria, ut multos post an-
 nos repetita mecum à me natu grandiore occasio
 nem mihi præbuerint, etiam alia quamplurima
 obseruandi, quæ prolata, pronunciataque sint
 in hunc modum. quorum nonnulla collegi hoc
 libello, & ad te misi. ut his cognitis, & perspe-
 ctis, minus mirum tibi uideatur, si tua de quæstio
 ne mihi proposita noluerim cōmunia, triuialiaq;
 respondere. Docebo igitur (desita aliquando præ-
 fatione) unius, & eiusdem uiri nomen secundum
 uarias nominum inflexiones à poëtis non nūquā
 usurpari solere: ac, licet usitatus nomen, & fre-
 quentius habeatur ex una declinatione: ab alte-
 rius tamen declinationis nomine minus obuio
 fieri patronymicum, idq; constantiore in usu re-
 tineri. Dicam planius, & dilucidius. duo à me de-
 clarabuntur, unum, quòd duo, pluræue sint pro-
 pria unius uiri nomina: alterum, quòd ab eorum
 aliquo minus uulgato patronymicum fiat aut cō-
 modius, aut eruditius. si quid præterea scitu di-
 gnum, & utile occurrerit (necesse est enim non
 pauca occurrere) id quoque adiuuandi, delectan-
 dique gratia attingam. classẽ ducat Aeneas.

Αἰνέας, νέε, media breui per ε-ψιλὸν communiter
pro uiro Thebano, Chori magistro, dicitur Pin-
daro, Olympior. specie VI.

- Οἰζυων νιῶ ἑταίρες
Αἰνέα, ὡς ὅτον μὲν ἦ-
εαν παρθενίαν κελαδῆσαι.

Αἰνέας, νέε, media longa per εἰ diphthongum Io-
nicè, pro Troiano heroë, Veneris, & Anchisæ fi-
lio, Homero tota Iliade, & hymno in Venerem.
τῷ δὲ καὶ Αἰνείας ὄνομ' ἔσται.

Αἰνέας, νέος, νῆος, pro Cizyci patre, Dolopum rege,
Helesponti accolarum Orpheo in Argonauticis,
Δὴ τότε κεκλιμῶν ἐπελήλυθε Κίζυκος ἥeros
Ὁς Δολόπων ἰῷασε κεκλιπόνων ἀνδρόπων
Αἰνῶς φίλος υἱός.

superiores duæ uoces sunt primæ (ut nosti) sim-
pliciter declinatorum nominum apud græcos
inflexionis: tertia tertiæ contractorum. Diuersæ
igitur uoces, diuersæ personæ. nihil tamen refert.
Virgilius sic accepit ex sua, idest poëtica, autori-
tate, ut unum significarent Aeneam,

Quem Dardanio Anchisæ
Alma Venus genuit, Phrygij Simoëntis ad undā.
ab Aeneas masculinum patronymicum deduci-
tur Aeneades. Virgilius lib. I. Aen.

Defessi Aeneadæ, quæ proxima littora cursu
Contendunt petere.

unde femininum fiat Aeneas, ados, ab Aeneus
Aeneides quadrisyllabica uox, & per synæresin
Aenides.

Aenides trisyllabica. pro Dolopibus, Flaccus lib. Argon. III.

Aenidæ caris sociûm digressibus hærent :
pro Ascanio Aeneæ filio Virgilius Aen. lib. IX.
Sit satis Aenidæ talis impune Numanum
Oppetiisse tuis.

Quod nec Seruium latuit, nec Priscianum. sed
Priscianus nutat, Seruius docet confirmatius.
Hinc femininum Aeneis, neidos. à quo magno
illi operi, quo errores Aeneæ, proeliaq; comple-
ctitur, titulum fecit Aeneis. quod sic formatur à
genitiuo recti Aeneus, si communis est, fit mascu-
linum *Αἰνεΐδης*, femininum *Αἰνεΐς*, sin Ionicus est,
masculinum *Αἰνιδης*, femininum *Αἰνις*. quare
penultima Aeneidos ambigua est pro dialecti
diuersitate. à communi quidem lingua, brevis :
Ouidius lib. de ponto III. elegia IIII.

Aeneidos uati grande fuisset onus.
ab Ionica uerò, longa. Idem lib. tristium II.
Et tamen ille tuæ felix Aeneidos autor.
quem Statius in Thebaidos peroratione imita-
tus, dixit.

Viue precor, nec tu diuinam Aeneida tentâ.
Non malum se ducem præbuit (ut mea fert sen-
tentia) Aeneas. uidcamus, quàm strenuè sequan-
tur Chryses, Achilles, Laërtes. quibus cùm suæ
partes feliciter cesserint: tunc omnis quæstio de
Anchisiade liquido, facileq; fuerit declarata, ac
determinata.

Χρύσης,

Χρύσης, *seu* dicitur, & χρυσός, σέος.. idest Chryses, *seu* & Chryseus, *seu* Ἀχίλλης, *seu* Ἀχιλλεύς, *seu* & Ἀχιλλεύς, λείος. idest Achilles: Achillas, *seu* & Achilleus, *seu* λαέρτης, *seu* λαίρπιος, *seu* λάρπιος, *seu* idest laertes, *seu* laërtius, *seu* lartius, *seu*.

Chrysen à Chryses semper nominat Homerus. filiam tamen, quæ κυρηνυμικῶς Astinome dicebatur: Chryseidem uocat πατρωνυμικῶς à χρυσός, quo non utitur. contrà Hippodamiam Brisei filiam, Achillis amicam Briseidem appellat à patre βρυσός, ὁ καὶ βρῖσης: idest Briseus, qui & Brises. sed à Brises abstinet, non abstinet à Briseus, patet ex primo Iliados libro.

Τὴν δὲ νέον κλισίην δὲν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες

Κῆρην βρῖσηος.

ubi βρῖσηος κούρην, idest Brisei filiam nuncupat Briseidem per antonomasiam.

Ab Achilles, *seu*, & ab Achillas, *seu*, fieri potest patronymicum Achillades (ut à Butes Butades: ab Hippotes, Hippotades, unde Aeolus Hippotades: ab Alebas, Alebades: à Demeas Demeades, & per synæresin Demades) sed ego nondum reperi. Ab Achilleus fit Achilleides quinque syllabarum, & contractione facta Achillides. Ouid. in Epistola Hermiones,

Pyrhus Achillides animosus imagine patris.

non nego tamen & Achilleides scribi posse quinque syllabicè. à quo Achilleis titulus Statiani poematis de Achille. sed magis placet Achillides

contra-

contractè, ut Pelides, Theſides, Atrides, à Peleo, Theſeo, Atreo. Quod dixi Achilles, læ; idiotiſmi eſt Dorici. Dores enim nomina in εὐς tertię contractorum declinationis ad primam reducunt ſimpliciũ declinationem, mutata εὐς in ἥς, ut περσίδες, πέρσης: ὀδυσσίδες, ὀδύσσης: & οἱ in υ xolicè ὑλύσσης (unde Vlyſſes Latinis, teſte etiam Quintiliano lib. orat. inſtitut. primo) Ἀχλλοὺς Ἀχίλλης. inde uocandi caſus Ouidio lib. met. XIII.

Tuq; tuis armis, nos te poteremur Achille.

Et Vlyſſe eidem in Penelopes epiſtola, primo uerſu (ſi uetuſtorum codicum fidei ſtamus)

Hanc tua Penelope lento tibi mittit Vlyſſe.

plures tamen legere Vlyſſes, ut uiteretur amatum alioquĩ græcis homœoteleuton. Illud autem quod I. triſt. lib. legitur, epiſtola IIII.

Vt foret exemplum ueri Phocæus amoris,

Fecerunt furia triftis Oreſte tua.

mendoſum eſt, & corrigendum Oreſta. qui uocatiuus eſt regularis à nominatiuo primæ æquiſyllabicorum nominum uariationis habente τ ante ης ultimam, & confirmatur grauiffimorum poëtarum uſu Sophoclis, & Euripidis.

Euripides in extremo Oreſte.

Ορέστα σοι δὲ πᾶσι ἐγὼ χαίτε γυνῶ.

Sophocles in prima Electra

Ἰσὺν οὐκ Ορέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων

Πυλάδην τὴν χερὶ δρᾶν ἐν τάχῃ βεβλῦτόν.

A Laertes rectum ſit fieri Laertades, conueniatq;
certis

certis metrorum generibus (ut Achillades, & similia) non heroico, quod maximè huic competit: Laertiades integrum fit à Laertius: & Lartiades (per concisionem, an per auersionem posterioris uocalis more attico?) sicuti & Lartius dicitur à Laertius, secunda uocali extrita. Laertiades à Laertius ἀπαθεῖ, & quadrisyllaba. Horatius lib. ferm. II. satyra V.

O Laertiade, quicquid dicam: aut erit, aut non. Homerus in II. Iliados lib. & XI. Odysseæ.

Διοσβυῆς Λαερτιάδῃ πολυμήχαν' Οδυσσεύ.

Lartiades à Lartius trisyllabo, & ἐμπαθεῖ.

Incertus auctor lib. græcor. epigramatum primo.

Ασπίδι Ἀχλλῆος τὴν ἔκτερος αἵμα ποῦσαν

Λαρπαδῆς δαναῶν εἴλε κακοκροσίῃ.

autor itidem incertus eiusdem operis lib. IIII.

Τίς ποθ' ὁ πόντος οἶκός πολεμόντος ἐλίδεας ἡραξας,

Ἡ πὺς ὁ τὴν δολιχὴν Λαρτιάδαο πλανίῃ;

Lartius (quod à Laërtius est) occurrit lectori apud

Sophoclē in ipso primo flagelliferi Aiæcis uersu,

Αεὶ μὲν ὦ παῖ Λαρτίε δειδόρχας

Περσέηντ' ἐχθρὸν ἀπάσας θηρόμενον.

Λαρτίε, pro Λαιρτίε. nam si legeres ὦ παῖ Λαιρτίου;

una syllaba uersus superabundaret. si Λαίρτου;

pes offenderetur, occupata à spondeo quarta se-

de, quæ sua est Iambi: Sed & Priscianus ita legit

lib. VII. & Lartio pro Laertio usum esse è nostris

Liuium Andronicum poetam antiquissimū ostendit.

Laertos est ubique Homericæ Odysseæ, ut ne

alios

9
 alios citem auctores. quæ declinatio prima est, & parisyllabica. ex quo accusandi casus Laertenultima longa ex græco Λαέρτην. Ovidius in epistola Penelopes.

Respice Laerten, ut iam sua lumina condas.

Quo loco si Laertem legamus per m, non per n, accusatiuum tertiæ latinorum nominum uariationis: opus sit postremam elidere, & uersus reddatur una syllaba minor. Ille quoque ablatiuus ab hac ipsa inflexione est in Briseidos epistola apud eundem Ovidium,
 Laerteq; satus.

Quem multi, casum patrium esse existimantes, per ædiphthongum scribunt uitiosè. quia satus non construitur cum genitiuo casu, sed cum ablatiuo. Virgilius lib. Aen. VII.

Satus Hercule pulchro
 Pulcher Auentinus.

Quid dicemus nunc his ita se gerentibus? an non aperta res, & manifesta est, quòd pari modo & Anchises, sæ, dicatur (unde Anchisades) & Anchisus, sii, hoc est græcè Ἀγχίσιος, εἰός (quod cum Prisciano suboluisse, lib. II. de patronymicis, non ausus est pro certo affirmare) unde Anchisia des, quæ tua quæstio est, propter quam instituta est mihi hæc commentatio? quam, licet sit humiliore argumento, ne sperne. Quoniam plena est bonæ frugis: & multi, qui sunt alioquî eruditiores, & spirant altius: hæc bonam partem ignorant.

rant. legant (quæso) omnia, deinde ipsi secum reputent, quot acceperint, quæ nec postulabant, nec cogitabant, nec opinabantur quidem.

Adiungunt se præmissis Thyestes, Nicolas, Pterelas, Iolas, Androgeus, Geryon, Electrus, Scipio, Minos, Athos, forsit in & patronymicis probandi: duabus, pluribusue nominum declinationibus (unde non una, & simplex patronymici ratio) quidem certè non recusandi.

Thyestes, stæ, frequentissimus est inuentu. Thyestius, stij, ratio. Sed indicatur à magni etymologici autore. ab hoc Thyestiades, ab illo Thyestades rectè deriuabitur. usus unius magis, quàm alterius erit, pro carminum, quæ tractas, diuersitate.

Primæ declinationes parisyllabicorum sunt Nicolas, Pterelas, Iolas, quod & Iollas dicitur geminato ll propter metrum. Tertiæ Nicolaus, Pterelaus, Iolaus. eadem & quartæ, quæ tota attica est: esse possunt, Nicoleos, Ptereleos, Ioleos. autoritates de Nicola, Nicolao, Nicoleo ad manum nullæ sunt.

de Pterela Plauti Amphitryone, Ipsusq; Amphitruo regem Pterelam sua obtruncavit manu. de Pterelao Theocriti Heracliūo.

Χαλκείαν ἐπέθηκεν ἐπ' αἰσίδα, τὴν Πτερέλαι
Ἀμφιτρυῶν καλὸν ὄπλον ἀποσκόλασε πρῶντος.

De Iola, Pindari Nemeorum, specie III.

Καὶ περὶ τὴν δέην κατόμαρψεν :

Εγκανη,

Εγκοινήτι, Λαομίδοντα δι' Εὐρυ-
 θενὸς τελαμὸν Ἰόλα πα-
 ρεστάτας ἰὼν, ἔπερσεν.

de Iolao, eiusdem Isthmijs, specie IV.

Εν δὲ θήβαις ἱπποσύας Ἰόλαος
 Γίεας ἔχθ', παρσέυς δι' Ἐν Αργεῖ.

De Iolla per duo Il Virgilij ecloga, Dic mihi
 Dameta. - meus est natalis Iolla. Et infra,
 Et longum formose Vale, uale, inquit, Iolla.
 nec moueat te, quòd hic Iollas pro rustico ponat-
 tur, apud Pindarum uerò, & alios Iolas, & Io-
 laus pro comite, & auriga Herculis. origo utrius-
 que nominis eadem est, impositio huic, illi arbi-
 traria. illa res magis te sollicitum habeat, quomo-
 do Virgiliana uerba interpretantur. alij enim mi-
 rum in modum silent super hoc ultimo uersu. Ser-
 uius (uel aggesta sunt cuiuslibet uerba Seruio ab
 imperitis librarijs, quòd factum est etiam in mul-
 tis alijs) sic accipit, ut uel Menalcas duo habue-
 rit nomina, dictus etiam Iollas: uel Iollas pro o-
 ptimo pastore intelligatur ab Iolla quodam pa-
 store nobilissimo. at ego recessisse Phyllidem ab
 Iolla monstrari sentio, & esse cum Menalca. nam
 cum Damoetas rogasset Iollam, ut mitteret ad se
 Phyllidem, suum secum natalem celebraturam:
 Menalcas non posse hoc obtineri ab Iolla osten-
 dit. quippe ipsum reliquerit, se secuta. dicit igitur,
 fleuit Phyllis me discedere, & dixit, ò for-
 mose Iolla, uale, uale longum. id est à te recedo,

tu uale diu . recedentium enim uerbum est Vale.
in quem sensum protulit Cicero, dicere multam
salutem. Græci dicunt *μυχεῖν χαίρειν*.

Androgeus, gei, latīna est declinatio; Andro-
geos, geo, græca: Androgeon, onis, uel onos, la-
tina, & græca . à primo genitiuus est apud Virgil.
II. lib. Aen.

Androgei galeam .

à secundo etiā apud eundem eiusdem Aen. li. III.

In foribus latum Androgeo .

accusatiuus à tertio apud Propertiū lib. II. eleg. II.

Restituit patrijs Androgeona focis .

à quo adiectiuum Androgeoneus . Catullus de

nuptijs Pelei, & Thetidos ,

Androgeonæ pœnas exoluere cædis .

Androgeonides, ac (ut uersui competat heroico)

Androgeoniades, nōn malum fiet patronymicū

ab hoc ultimo . à duobus superioribus ut fiant ;

non sunt accommoda dicto uersui .

Rex in ultimis oris Hispaniæ, cuius boues abdu-

xit Hercules: ut fuit trium corporum, ita est trium

declinationum. Γηρυόνης, όνου, id est Geryones, næ,

primæ simplicium, & parisyllabicorū nominum .

Stephanus de Urbibus, Ερύθεια νῆσος γηρυόνου ἐν τῇ

ὠκεανῷ. δὲ ἐρυθείας, τῆς γηρυόνου, καὶ ἔρμου. ὡς παυ-

σαρίας . in quibus uerbis dictionem ἔρμου asterisco

notaui, quia perspicuè redolent corruptelam .

Quid enim corruptum, nisi hoc corruptum dicas;

Erythiam Geryonæ filiam esse; & Mercurii, hoc

est

est feminā genitā esse ex patre, matreq; masculis?
Γηρύων, ονός, quintæ. latinè Geryon, onis. Dio-
nysius ἐν ἀπειρησίῳ.

Γηρύονος μὲν πότμον Ἀγήνορος.

Γηρυονίδης, νέος, tertiæ contractorum. Hesiodus in
Theogonia.

Χρυστάωρ δ' ἔπειε Ξικέφαλον Γηρυονῆα.

quod carmen non delumbe est, etsi uideatur. li-
cet enim κεφάλῳ penultimam corripiat, Ξικέφα-
λος tamen hic, & πεντηκοντακέφαλος illo uersu.

Πεντηκοντακέφαλος ἀνὰ δὲ τὸ κε, κρατερὸν τε:

producunt ex ui, & potestate ἔλαμβεν ὕψους, idest
liquidæ. qua cōmunis redditur (quando opus
sit) quæ brevis uocalis antecedit. Inde ἐλώεα, &
μέλος (quanquam per ἐψλόν, quod natura breue
est: scribuntur) primam producunt apud Home-
rū, ἐλώεα in principio primæ Iliados rhapsodiæ,
Ἠρώων, αὐτοὺς δ' ἐλώεα πύχνα κινύεσσιν:

Μέλος hymno in Mercurium,

Ἰμερὸν κονάβησε, θεὸς δ' ὑπὸ μέλος ἄεισε:

Et Persiū in Scazonte Satyrarū operi anteposito.

Quod Angelus Politianus non uidit, & corruptit,
nectar legi iubens pro melos: mala inducta locu-
tione, nec facta syllabæ medicina.

Et Atalante secundam, quæ alibi correpta est,
longam habet apud Ouidiū li. metamorph. VIII.

2 nemorisq; decus Tegæa Lycæi.

Venit Atalante Schænci pulcherrima uirgo.

Quem uersum non satis dici possit, quantum mi-

sera

ferabiliter deprauet nonnulli, dum se putant corrigere. Forsitan & Iolas mediam apud Virg. & relatus apud Terentium, & Lucretium primâ producunt magis ex hac ratione (doctius sine dubio) quàm, quod necesse sit (quod ante dictum est) I geminare. quanquam non ignoro tradi à Terentiano interprete ad Hecyræ prologum morem fuisse antiquis omnes liquidas in uerbis duplicari. Geryoneus apud Latinos faciet Geryonei, Geryoniue in casu patrio, ut Vlysseus, sei. Horat. lib. I. Carm. Ode VI. Nec cursus duplicis per mare Vlyssei. & Vlyssi Virgilius lib. II. Aen. Myrmidonû, Dolopum'ue, aut duri miles Vlyssi. Quamobrem quod uulgo legitur in VII. Aen. lib. Tergemini nece Geryonis, spoliisq; superbus. ego Geryonei, Geryoni'ue potius legam, ne Geryonis terminatio cum spoliis sonum reddat auribus insuauem. Seruii autem commentaria, quam Geryone habent: tantisper admittenda, dum ueræ lectionis Geryonei, Gerioni'ue, quid per crasin sit, indicium faciunt. aliâs ut iniucundum est auditu, Geryonis spoliis, ita nece Geryonæ. Quod uerò legimus in Varrone lib. de lingua latina VIII. sic Geryon, & Geryonès, Geryonas: considerandum, quid sibi uelit Geryonas. dicatur'ne, ut Aeneas: an corrupta uox sit pro Geryoneus. Patronymicum à nullo horum legi, sed fieri potest ab omnibus.

Electrus

Electrus Alcmenæ pater uocabatur. Plautus Amphitryone.

Qui cum Alcumena nupta est Electri filia. uel dictus est Electrius, & Electri in Plauto est per Electrii per synizesin. ab aliis appellatus est Electryon. Diodorus Siculus lib. bibliothecæ I VI. cap. II. Τῆς Ακλειοῦ Τρίων δανάης, καὶ διὸς φασὶ γένεσθαι περσέα, τούτῳ δὲ μιγῆσαν τὴν κήφειας Ανδρομέδαν Ηλεκτρύονα γυνῆσαι. Ἐπείτα τούτῳ τὴν πέλοπος δουλκίῳ συνοικήσαν Αλκμῶνι τεκνῶσαι. Apollodorus lib. & ipse bibliothecæ II. Ηλεκτρύων δὲ γήμας τὴν Αλκαίου θυγατέρα μὲν Αλκμῶνι. Pausanias in Corinthiacis, βασιλεύσαν δὲ φασιν Ηλεκτρύονα ἐν τῇ μηδείᾳ τὸν πατέρα Αλκμῶνις.

Ab Electryone Electryonides, & Electryoniades fiet patronymicum usu mihi incompertum, sed monstratum à ratione. ab Electro, siue Electrio Electrides, & Electriades, consimile superiori, quoad usum. nam Electrides insulæ iuxta Absyrtidas in mari Adriano (ut Plinius lib. nat. histor. III. cap. XXVI.) ante Padum (ut Stephanus) ab Electro, quod est succinum, nuncupatæ sunt. Electrides uerò Thebarum Bœotiarum portæ, ab Electra Atlantis filia, quæ & Electryone dicta est, nomen acceperunt. Habes apud Apollonii interpretem ad primum Argonauticon librum. Apollodorus III. bibliothecæ lib. Electras uocat, nisi corruptus sit, Electras habens pro Electridas. Scipio, onis, in frequentissimo est usu: Scipius, pii,

pīi, perrarò, ne dicam nullo. Scipiades tamen patronymicū à Scipius, pīi, uerius trahitur, quàm à Scipio, onis; nam Scipio faceret Scipionides. ex quo per concisionem Scipiodes remaneat, uox ridicula, & inaudita, de qua à principio de Constantij uestri sententia plura dixi.

Μίνως, νο, Minos, no, dicitur ab Atheniensib. inquit Laschares: idest (ut ego interpretor) atticè declinatur. & μίνως, νόος, (idest Minos, nois) communiter, & in accusatio μίνωα, Homerus Odyss. lib. X I.

Ενδ' ἦτοι μίνωα ἴδεν Διὸς ἄγλαον υἱόν.

Sic Catullus de Pelei, & Theridos nuptiis, Magnanimum ad Minoa uenit.

Hinc patronymicum masculinum Minoides; femininum Minois. Tibullus lib. II. elegia VI.

Sic cecinit pro te doctus Minoi Catullus. et Ouidius lib. metamorph. VII.

Protinus Aegides rapta Minoide Dian Vela dedit.

Αἰθως, θω, atticè declinatur; autore Constantino Laschare. unde accusandi casum Αἰθων usurpauit Herodotus, uel Seruio monstrante super illo Virgiliano uersu ex XII. Aen. lib.

Quantus Athos, aut quantus Eryx. in quo casu etiam Αἰθω deprendes apud Theocritum in Thalyssiis.

Η Αἰθω, ἢ Ρόδῳ πῶν, ἢ Καύκασον ἐχατόντα.

A quo mutuatus Maro noster lib. I. Georg. Aut

Aut Atho, aut Rhodopen, aut alta Ceraunia telo
Deijcit.

cuiusmodi terminationem sine, n, in quinque
accusatiuis signat Lascchares ex attico Archaismo;
Αθο, λαγὼ, κῆω, κῶ, ἰῶ. quod si uerum est, malè Ser-
uius docuit ad illud carmen,

Quantus Athos, aut quantus Eryx.

esse breuem. quia cū atticè declinetur per *ω*
μέγα, o longatur. Dicendum pro Seruio, intelle-
xisse eum breuiari in declinatione communi,
quæ per *ο μικρόν* emittitur, sic Αθος, *θε* inueniatur
uero, nec ne equidem nescio. non possum tamen
adduci, ut putem, Seruium (tanta est hominis do-
ctrina, tam recondita) docuisse; nisi reperisset.
Accedit huc, quòd attica declinatio parisyllabi-
ca fit à communi. Quam ob rem necesse est com-
munem esse priorem attica. quod & Gazæ pla-
cuit in sua grammatica. Dicebatur & Αθως, *θε* ab
Αθως; ut à κῶς, κῶς, inquit Stephanus. & ab Αθως
Αθες per synæresin. reperitur Αθως in Homero,
sed loco labecula oppresso, idest hymno in Ap-
pollinem,

Θρήνιος τ' Αθως, καὶ πῆλκε ἄκρα κάρπυα. Quo loco
si Αθως legatur, nō deerit syllabæ offensio, produ-
cta prima, quæ ubiq; est breuis, nisi pleonasmum
admittimus, scribentes Αθως, ut XIII. Iliad. lib.
Εξ Αθωω δ' ὅππ' ὀντόν ἐβήσατο κυμαίνοντα.

Quatenus uerò tradit idem Seruius, Athon quo-
que Athonis dici, non caret autoritate (etsi qui-

D dam

dam negant) eaq; grauissima. præter enim Suidam, in quo legitur, Ἀθῶν, ὅθεν πρὸς τὴν νῦν λέγουσι : quod de recto intelligendum est : Cicero lib. II. de finibus, Athone protulit casu Romano. Vt si Xerxes cum tantis classibus, tantisq; equestribus, & pedestribus copiis, iuncto Hellesponto, Athone perfosso, maria ambulauisset, terram nauigasset. Quæ uerba (dicam forassis audacius, dicam tamen) multum uereor, ne mendum patiantur ab his, qui parum uim latini sermonis tenent, parum periti sunt bonorum autorum usus. nam cum probè scriptum esset (ut equidem existimo) cum tantis classibus, tantisq; pedestribus copiis : illi perperam, & inscitè intruserunt, interpolantq; aliam uocem equestribus. nescientes, pedestrium uoce, utrasq; copias significari equitū, peditumq; uel, quod hi pedibus suis rem gerant, illi equorum, utrique terra : uel quod cum plures equitibus sint pedites, à pluribus sit denominatio. Quare sicut Cæsar dixit lib. belli ciuilis II. nauibus Tarraconem discedit, pedibus Narbonem peruenit : sicut Cicero li. epistolarum ad Atticum III. epistola VIIII. classe Athenas, pedibus per Macedoniam uenire. & lib. X. epist. ad Att. epistola aldinæ impressionis IV. pedibus ne Rhegium, an hinc statim in nauem, & alibi consimiliter, ubiq; pedibus pro terra, idest per terrā aduerbialiter : sic id Cicero protulit in Catone, pedestres, naualesque pugnæ : sic prædictus Cæsar

far lib. belli gallici II. concisa pedestria itinera,
 æstuarijs nauigationem impeditam: sic lib. III.
 pedestria itinera, cùm præmissum esset, pugnan-
 dum in fluctibus, & in aquæ lubrico esse: sic lib. 4.
 belli Alexandrini, Aegyptum maritimo itinere,
 Pharo; pedestri, Pelusio: quasi duobus claustris
 munitam esse. quibus in locis omnibus pede-
 stris pro terrestribus accipi debet, & tam ad equites,
 quàm ad pedites referri. Loca sunt clarissima.
 Locorum autores purissimi, in latino eloquio prin-
 cipes. quibus cum faciunt græci non minoris ui-
 ri autoritatis, apud quos πῶς, idest pedibus: &
 πῶς, idest pedestris: pro terra, & terrestribus: est in
 usu. sed nolo huc omnia coaceruare. satis sit nunc
 lectorem monuisse, ab euagatione domum re-
 petamus. *in hunc locum*
 ab Aῶς, & Athon factum ne sit patronymicum,
 uiderint alij, fieri posse concedo. Satis ne multi
 hætenus producti sunt, qui rem nostram bene
 gesserint, & ex sententia? an alios aduocamus?
 satis (quæ tua est in cognoscendo ueritatem per-
 spicacia, in concedendo æquitas) dices, scio. at
 ego complures alios, qui causæ patrocinentur
 (propter refractarios quosdam, & peruiaces, qui
 nihil probant, nisi quod ipsi cognitum habent)
 subiiciam, erunt hi tanquam in acie triarii, qui
 nutantes iam, & propè inclinatæ hostiles copias
 penitus infringant, & debellent. Referantur igitur
 in hunc numerum Oileus, Phorcus, Typhon,
 Erichtho-

Erichthonius, Oedipus, Talaus, Iapetus, Anthe-
mus, Deucalus, Icarius, Acrisius, Pluto, Belle-
rophontes. habeo & alios bene multos, quos pos-
sim adijcere. sed uereor, ne hi nimio plures ui-
deantur, & fastidio sint legentibus. Itaque simus
his contenti, & præfati, ab omnibus fieri posse pa-
tronymica seruatis rei grammaticæ decretis, ea
tantum adscribamus, quæ ipsa se nobis ultro quo-
dammodo obtulerunt, anxius quærendi labor
absuit.

Bellerophontes, tæ, & Bellerophon, tis, & Belse-
rus, Ieri pro eodem uiro accipiuntur, qui ante-
quam Bellerum Corinthiorum regem interfecif-
set: Hipponous, & per crasin Hipponus: aut Leo-
phontes appellatus est. refertur ab Eustathio Ho-
meri interprete ad VI. Iliados librum, 161.

Αὐτὰρ γλαῦκος ἔπικτεν αἰνύονα βιλλερόφοντι.

Vocibus una, & altera usus Horatius lib. carmi-
num III. tertiam, quæ est Bellerus, haberi in rhe-
torico lexico testatur Eustathius. Quæ vox tertie
est apud nos inflexionis: habetur ode ad Asteriæ:
Casto Bellerophonti

Maturare necem refert.

quæ primæ: ode ad Neobulen,

Equus ipso melior Bellerophonte.

Sicenim lego, ut legit Aldus Manutius. qui ad-
notauit ex antiqui codicis fide oden illam esse di-
colon Tristrophon, ac duos uersus constare tri-
bus Ionicis à minore, tertium quatuor: cum Dio-
medes,

64

medes, & Perottus asserant, totam esse monocolon, & omnes uersus absolui tribus Ionicis minoribus. Sed quoquo partiaris modo, quatuor à prima syllabæ in Bellerophonte Ionicum pedem implent, qui minor dicitur, siue à minore: non Pæonem ullum, ut docet Aldus. neque dandi casus Bellerophōti pro Bellerophonte casu auferendi, admittendus est, ut Bonfinis existimauit. quia Bellerophonte ablatius est primæ uariationis, notus ille quidem, sed tamen naturam illius referens, à quo trahit originem. talis est Laërte apud Ouidium, de quo superius.

Πλούτος, τε, idest Plutus, τι; πλούτων, τινος, idest Pluton, nis: πλουτός, τός, idest Pluteus, τεi, inferorum Deus, & diuitiarum. unde & Dispater dictus à Latinis. nec me latet alijs alium esse Plutum, alium Plutonium. sed & hoc, quod dixi, uerum est. Plutus & apud alios est, & præcipuè apud Aristophanem comicum. cuius fabulam habemus sub Pluti titulo. Corrigendus in hac uoce Apollodorus lib. I. bibliothecæ, Κείν δὲ, καὶ Ἐρυβοίας τὴν πλούτην Ἀσπείων; πάλλας, πέρος. pro πλούτην scribendum πόντι. idem paulò infra, πόντι δὲ, καὶ γῆς φόρκες, θαύμας, μηρός, Εὐρύβοια, κητὸν. Εὐρυβίη τamen ab Hesiodo dicitur, quæ Ἐρύβοια, est Apollodoro, credo metri gratia.

Κρέων δὲ Ἐρυβίη τέκεν ἐν φιλότῃ μιγείσθαι Ἀσπείων τε μέγαν, Παλλᾶντά τε δῖα θιάων.

Πέρσην δὲ ἴωμεν ἢ τοῖς εὐρυβοίᾳ, ἢ τοῖς εὐρυβίᾳ, οἱ
Et

Et superius de ponto.

Αὐτῆς δὲ θαύμαντα μέγαν, καὶ ἀγίνορα Φόρκου

Γαίῃ μυσέμερος, καὶ κητὰ καλλιπέρηνον

Εὐρυβίλιν τ' ἀδάμαντος ἐν φρεσὶ θυμὸν ἔχοντα.

Pluto tam frequens inuentu est apud omnes Latinos, & Græcos, ut superuacaneum sit, testimonijs confirmare. Pluteus rarior monstrandus est. Antiphilus li, I. epigrammaton græcor.

Ἀμφοτέρους ἀδικεῖς καὶ πλεῖν, καὶ φαίδοντα

Iasius, sii, & Iasio, onis Dardani frater, Cereris amicus.

De Iasio Hesiodus in Theogonia,

Δημήτηρ μὲν πολὺτον ἐγείνατο δῖα θεῶν.

Ιασίῳ ἥεσσι μνηῖσ' ἔρατῃ φιλόππῃ.

De Iasione Ouidius lib. metamorph. X I.

Queritur canescere mitem.

Iasiona Ceres.

hunc etiam *Ητίωνα*, idest Eetionem uocatum refert Apollonij commentarius ad primum argonauticôn librum. adstipulatur Clemens protreptica aduersus gentes oratione, Dardani fratrem dicens. Is autem Iasion fuit, non alius: ut etiam hac uoce (si usus ferat) uti possis, ab hac etiam patronymicum deducere. nisi refugias, in ambiguum delabi. quia non solum ab Cereris amico oritur, uerum etiam ab Andromaches hecτοrea uxoris patre, & ab excellentissimo pictore, cuius nomen deprauatum in Cicerone, paradoxo quinto, nondum à castigantibus tot numero, tam doctis,

doctis, tanta bonorum librorum copia subnixis bene correctum est, & integritati suæ restitutum. Legebatur uulgo, Auctionis tabula te stupidum tenet, aut signum aliquod Polycleti. aliqui maluerunt legere, Aëtionis tabula, aliqui Actoris, alii Echionis. reliquæ uoces somnia sunt, & nihil ad rem faciunt. Echion aliquid facere uideatur. numeratur enim à Plinio lib. XXXV. cap. VII. inter claros pictores. capite autem X. & qua tempestate claruerit, refertur, & quarum gloria tabularum. Ego, cum nusquam alibi pictorem id nominis inuenerim: suspicor, non minus Plinii codicem, quàm Ciceronis, mendosum circumferri, & in Cicerone Aëtionis, in Plinio Aëtion legi debere. quoniam hunc pictorem fuisse clarissimum bis memorat Lucianus, semel in Herodoto, siue Aëtionem, iterum in imaginibus. & in imaginibus quidem optimis pictoribus aggregat, Polygnoto, Apelli, Euphranori, commendans ipsum à pingendis labris, quemadmodum Euphranorem à comæ, Polygnotum à superciliis, & genis, Apellem à reliquo corpore. In Herodoto autem narrat uenisse in Olympiâ allata tabula, qua Rhoxanes, & Alexandri magni nuptiæ erant pictæ. cuius artificii præstantia delectatum Proxenidam tunc Hellanodicen, ipsum, licet externum, in generum sibi adsumpsisse. De Aëtionem loqui cœptum est (inquiēs) erumpitur in Aëtionem. ne mirare, *αὐτὸ τὸ αἶνός ἐστιν Αἰτίων, & αἰνὸν ἐν ἑκείνῳ*. denique Eetion

Ection celebratura Theocrito, sed sculptor, non pictor. nisi uelimus eundem (quæ laus etiam nō nullis aliis contigit) cœlo ualuisse, & penicillo. (epigramma animi relaxandi gratia (ualde enim suaue, & lepidum est) subieci.

Ἦλθε καὶ εἰς Μίλητον ὁ τῷ πατήρος υἱὸς

Ἰππῆρι νόστων ἀδρὶ συνεασόμενος

Πικρία. ὅς μιν ἐπὶ ἡμᾶρ ἀεὶ θνέεσιν ἰκνέεται,

Καὶ τόδ' ἀπ' οὐδ' ὅδε γλύφατ' ἄγαλμα κείνου.

Ἠέπωσι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστάς

Μισθὸν. ὁ δὲ εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

Ego in latinum sic uerti, ut fidelis sensum redderem, quàm concinnius uerba, & structuram. Et Miletum opifer concessit Prone natus

Niciam ut ad medicum degat, & unà habitet.

Cottidie quo sacra ferens adit ipsum, & adora

Præbuit è cedro, quam meruit, statuam.

Exoluitq; manus precium ingens Ectioni.

Gratus. hic immisit, quanta erat; artem operi.

Hæc tamen omnia, quæ de purgandis à uitio Cicerone, & Plinio attuli: sic allata esse (nequis audaciæ me arcessat) uolo, & protestor, ut excitatio sint, non constitutio ad male sanos autores pristinae sanitati restituendos. medicinam feci, quam potui, aptiorem & minus circumforaneam (si possunt) faciant alii. dummodo infirmi curentur; per quos curentur, non laboro.

Iasus, si, quoque, Iasius, sii; Iasio, onis, Atalanta pater, Milanionis amicæ (Milanionem die, nō Milanio-

Milanionem Musæus,

Παρθένος, οὐ σε λείληθεν ἀπ' Ἀρχαδίας Ἀταλάντη.

Η ποτε μελανίωνος ἑρασταρμένου φύγῃ δ' ἔνυ

Et Apollodorus lib. I I I. bibliothecæ. Ἡ δὲ πολ-
λῶν ἀπολυμνῶν, Μελανίων αὐτῆς ἑραστὴς ἦκεν ὑπὸ τὸν
ἑρόμον. & alij) de Iaso, Apollodorus lib. eodem

I I I. Ἰάσου δὲ, καὶ κλυμμένης τῆς Μινύε Ἀτλάντη ἐγλύετο.

De Iasio, Callimachus hymno in Dianam.

Ἡ νησας δὲ π' ἀπ' ἄλγυ πεδὸρ ῥώλῳ Ἀταλάντην.

Κούρῳ Ἰασίῳ σοκτόνῳ Ἀρχασίδαο.

De Iasione Aelianus lib. uariæ historiæ XIII.

Λόγος οὗτος Ἀρχαδικὸς ἑστὶ τῆς Ἰασίῳνος Ἀταλάντης.

Ab Iasus, Iasis, Atalanta Iasi filia. Propertius lib.

I. elegia I.

Milanion nullos fugiendo Tulle labores

Sæuitiam duræ contudit Iasidos.

Hic obiter notes uelim, nō omnes eadem scripsis-
se de Atalanta, sed alios duas tradidisse, unam
Iasii à Milanione amatam: alteram Schœnei ab
Hippomene. alios confudisse, & uni omnia tri-
buisse. superiora non præterit Apollodorus, in-
super Mænalum patrem illius fuisse, cuius uir fue-
rit Hippomenes: addidit ex Euripide. Quam ob
rem Ouidius, cum dixit in Phædræ ad Hippoly-
tum epistola,

Arsit & Oenides in Mænalìa Atalanta.

Mænaliam potest dixisse non tam, quòd Arch-
adica esset, eo quod Mænalis mons Arcadiæ est:
quàm quòd Mænali filia. Apollodori uerba sunt

E infra

infrascripta. Ησίοδος, καὶ ἔπειτα τὴν Αταλάντην οὐκ ἰδούσου, ἀλλὰ ῥοιναίως εἶπον. Εὐελπίδης δὲ μαιναίου, καὶ τὸν γήμαντα αὐτὴν οὐ μελαινίωνα, ἀλλὰ Ἰππομέδον. In Apollonij scholiis pro Hippomene redditur (quod fere idem est) Hippomedon. sic enim scriptum est ad I. argon. lib.

Αταλάντῃ Ἰασίωνος θυγάτηρ. καὶ ἔθηκε μελαινίων.

Ἐπὶ ἑαυτῇ γάρ ὅστιν ἀργεῖα, καὶ ἔθηκε Ἰππομέδον.

His obiter notabis, persequamur alia.

Acrisius, filii; rex Argiuorum, Danaë's pater.

Ovidius lib. metamorph. IV.

Solus Abantiades ab origine cretus eadem

Acrisius superest.

Idem Acrifion, onis; unde Acrifioneus possessivum. Virgilius lib. Aen. VII.

- Quam dicitur olim.

Acrifioneis Danaë fundasse colonis.

Acrifioneos colonos posuit pro argivis, ab Acrifion, onis, qui & Acrisius: non ab Acrifione, nes, idest Danaë Acrisii F. quod Priscianus, & Priscianum secuti docent ineptissime. quid enim ineptius, quàm dicere, Danaën fundasse urbem colonis Danaë's & Acrifioniades. Ovidius lib. metamorph. V.

Vertit in hunc harpen made factam, cæde Medusæ Acrifioniades.

Icarius, rij, & Icarion, onis, pater Penelopes. utrunque posuit Apollodorus lib. III. bibliothecæ, bis utrunque, Icarionem, cùm dixit, Οἰβά-
λου

λου δὲ, ἔτιδος νύμφης βατείας τυνδάρων, ἰπποκόοντα.
 Ικαρίωνα. & paulò pòst, Τύτους Ἰπποκόων ἔχων παῖ-
 δας, Ικαρίωνα, ἔ Τυνδάρων, ὁξέβαλεν ἐκ λακκοθαίμο-
 ρος. Icarium non multo pòst superiòra. Ικαρίου μὲν
 οὖν, καὶ θεοβοίας νύμφης τήιδος υἱοὶ ἄρρήνεις πέντε Θόας, Δα-
 μάσιππος Ἰμδσίμωρ, Αλύτης, Πιρίλεως, καὶ θυγάτηρ Πη-
 νελώπη. & paulò inferius. Οδυσσεὶ δὲ πατρὶ Ικαρίου
 μνης δέεται Πηνελόπη. Ouidius cùm posuisset Ica-
 rium in Penelopes epistola.

Me pater Icarius uiduo discedere lecto
 Cogit, & immensas increpat usque moras.
 ab Icarione tamen duxit patronymicum lib. I I I.
 de ponto, ad uxorem,
 Monte nihil opus est, nihil Icarionide tela.
 sic & Virgilius in culice,
 Ecce Ithaci coniux semper decus Icarionis.
 & Propertius lib. I I I. elegia de auaritia,
 Quiq; terunt fastus Icarioni tuos.
 quibus tamen in locis omnibus Icariotis uulgo
 legitur, ac si dicatur Icariotus, & ab Icariotus
 fiat Icariotides: ab Icariotides, Icariotis. Sed e-
 nim quia nusquam, quod ego sciam, reperitur
 Icariotus: uerisimilius mihi sit, ut ab Icarion de-
 ducatur Icarionides: ab Icarionides, Icarionis.
 Quod si placet retinere, t, literam in ultima femi-
 nini patronymici syllaba: perbellè tibi succedet,
 si mente repetas, ab Icarius fieri Icariades: ab Ica-
 riades, Icarias. cui si detrahas, a, restabit Icaris:
 si addas, ti, fiet Icariatis hoc modo, t, retinebitur

in ultima. sed prima uocalis, non quarta, erit in penultima. Icaris est apud eundem. Ouidium in Ibin,

Ac uelut Icaridos famulæ periêre, prociq; . . .
Famulæ legendum, non (quod malè legunt, & declarant enarratores) famuli. & de Penelopes ancillis intelligendum, quarum duodecim (cùm essent quinquaginta) quòd se latenter cum proci commiscuissent, ac dominos contumelijs onerassent: suspensio uitam finire (ne pura morte occumberent) à Telemacho sunt compulsæ; lege Homerum in extremo XXII. libro Odyssææ Pura mors (nequid quæras) ense illata dicebatur, uel (ut alii) communis. impura, qua quis strangulabatur. Eustathius docet. Impuram hanc Virgilius lib. Aen. ultimo informè letum dixit.

Et modum informis leti trabe nectit ab alta :
Hinc nostrum illud carmen tibi pro nostra notum consuetudine, in fabrum quendam puerarium, & susceptricis filii (commatrem uulgo appellitant) concubito rem,
Se faber incestus, pædicoq; strangulat ipsum
Quem ferro, aut flammis lex posita interimat.
Aequa magis, quàm nos statuit, melioraq; casus,
Purum obitum impuri qui uetat esse hominis in Icaritatis potest, & debet esse (nisi arideat magis Icarionis in omnibus præcitatis uersibus) Proper tij, Virgilij, Ouidij, Fitque ab Icarias, interposita

ra, ti, syllaba, sicut à Zephyris, Zephyritis. Catullus ad Hortalum:

Ipsa suum Zephyritis eò famulum legarat;
ab Oceanis, Oceanitis. Virgilius lib. III. Georg.
Clioque, & Beroë soror, Oceanitides ambæ.
à Coeis, Coëitis; Latona Coei Titanis filia. Homer
hymno in Apollinem.

Ἀποῖ κυδίστη θυγάτηρ μεγάλοιο κοίοιο.
Κοίοιο Ionicè pro κοῖα. diphthongus brevis prope
sequentem uocalem. uel lege κόοιο, detracta, ex
prima syllaba; more Acolum, ut ποπῆς pro ποιη
τής: unde ad Latinos uenit poëta. haftenus le
ctum est κρόνιο. i. Saturni contra historiam. sed
ad rem.

Orpheus in Latonæ hymno,
Κοῖτης μεγάθυμη πολυκλίσε βασιλεια.
in uulgatibus codicibus, legitur κοῖατης nescio
qua ratione, nisi forsitan κοῖος, ε, & κοῖας, ε, di
ctus sit: & κοῖας, ε, & ἦος, & α κοῖας, ε, sit κοῖαδης;
à κοῖαδης, κοῖας, à κοῖας κοῖατης, à κοῖας uerò, ἦος,
Ionicè: κοῖαδης, à κοῖαδης, κοῖατης. Callimachus
hymno in Delum,
Εἰσὸν οἱ κοῖαδης ἐπέκλειτο, σάετο, χείρων.
ab Ausonis, Ausonitis; Lycophron in Alexādra.
Ὀπὴν θαλάττης αὐσόντιδος μυχροῖς ἡμῖν, σπινθοῖς οἰβῇ
Σπινθοῖς ὀπιπόμεσιν ἀγέαν ἡμῖν.
ab Aegialis, Aegialitis, Archias in primo græcor.
Epigrammaton libro.
Βαρὲς ἰδὲ ἐν ὀρήνῃς ἐπ' αἰγιάλινδ' αἰώων χρίλιν.
& si

& siqua alia, de S. antiquis & c. in pari conditione sunt inter se Deucalus, & Anthemus. qui cum aliter notioribus uocabulis Deucalion, & Anthemion appellati sint: quæ patronymica faciunt Deucalides, & Anthemides: per syncopen facere existimantur à Deucalionides, in quam sententiam ego neque pedibus eo, neque manibus: quia, si figura in ijs utendum erat: Deucalioniades, & Anthemioniades per epenthesin, ante des facilius, & usitatus, ut Amphitryoniades, & Atlantiades, & Pelciades dici poterat: uel etiam concisionem probemus; sed, quæ non duarum syllabarum, quæ rarissima est: at unius sit ex Deucaliades, & Anthemiades factis à Deucalius, & Anthemius quadrisyllabis, & in us purum desinentibus, ut à Nauplius, Naupliades, Palamedes Nauplij filius: ab Nagnius, Nagniates, Tiphys Nagnii, ab Agrius, Agriades, Therfites Agrii: quod ultimum paucis notum age declaremus, & simul Ouidio duobus in locis profanato expiatorias manus asferamus. Therfites qui fuerit, omnibus notum est ex Homero II. Iliados rhapsodia: Patris nomen paucis adhuc compertum. Itaque bis ab Ouidio positum, cum ignoretur: bis turpiter uitiatum est. dicebatur Agrius; eratq; præterea Oenei fratrum, Meleagri, Tydei, Gorges, Deianiræ patruus. docent Eustathius ad supra citatam Homeri rhapsodiam, & Apollodorus lib. II.

bibliotheca. licet Therfippum hic nuncupet unum ex Agrii filiis, non Therfiten. quem, dum alium non inuenero autorem, qui aliter doceat: iuuat me credere, eundem esse Therfitæ. Ouidius uerò posuit primum in epist. Deianiræ.

Heu deuota domus, folio sedet Agrius alto.

Oenea desertum longa senectæ premit.

Deinde lib. III. de ponto, elegia IX.

Autor opus laudat. sic forsitan Agrius olim

Therfiten forma dixerat esse bona.

utrumque locum corruptela inuasit. hic Accius uulgo legitur, pro Agrius: illic acrior. tu utrumque corrige. & primum declara ex Apollodoro: alterum ex Homero. Redeamus à diuerticulo in uiam. Quæras autoritates de Deucalus & Anthemius? non habeo de utroque. Anthemius apud Agathiam, citante Eustathio ad quintum Odissæ librum, reperitur pro incendiorum per specula opifice ad Archimedis imitationem.

Porrò quod Deucalus, & Anthemus dicantur: constat, pro mea quidem sententia ex patronymicis. nec longius abit à mea sententia Eustathius, qui uersibus illis Homericis ex 4. Iliados li.

Εὐθ' ἴθαλ' Ἀνθεμίωτος υἱὸν τελευμάνιος Αἴας. & inferius.

Τοῖον ἂν Ἀνθεμίδην σιμωείσιον ὀξενάειξεν

Αἴας διογυῆς.

ita superscribit. oportuit Anthemioniden dicere. quoniam Anthemionis filius paucis antè Simoisius diceretur. quod si etiam forte Anthemus

trium

trium syllabarum pater uocabatur: diceretur rectè Anthemides ex ipso. Hæc Eustathius. quæ ualeant postulo etiam in eo, quod Poëta Idome-neum Deucalionis filium uocari facit Deucaliden à Merione in XIII. Iliados lib.

Δολχαλίδην πητ' ἀρ' μέμονας κατὰ δύναι ὄμιλον.

fecerit more suo, qui propriis nominibus, & patronymicis aliter, atque aliter, utitur. sed quis prætereat Nicolai Blasti testimonium? clarum, & graue, ac nullo modò prætermittendum. Anthemides (inquit in magno etymologico) sicuti Deucalion, onis, Deucalionides: sic & ab Anthemion, onis, Anthemionides, & Anthemides per syncopen. uel ab Anthemus, Anthemides, ut Deucalus, Deucalides: & Cronus, Cronides: & Nyllus, Nyllides: hæc ille, quibus adiicere possis alia innumerabilia, in aliis duò cum non pauca utilitate unum; Inachus, Inaclides. qui & Inachius, Inachiades. à quo Inachias communiter, Inachione doricè. idest Iò Inachi filia Callimachus hymno in Dianam, .

Κεκλιμένοι ναέεσσι βροὺς πρὸς Ἰναχίωνης.

sicut ab Icarus, Icarione, Penelope Icarij filia: ab Acrisius Acrisione, Danaë Acrisij. de quibus iam dictum est suis locis in superioribus. ab Inachus fieret Inachis communiter Inachire doricè. quomodo ab Oceanus Oceanine, ab Adrastus Adrastine: à Neptunus latina uoce: (forsan audacter) Neptunine. Catullus in epithalamio Pelei,

Pelei, & Thetidos,

Te ne Thetis tenuit pulcherri ma Neptunine?
Alterum Acolus, Acolides, modò pro quolibet
Acoli regis uentorum filio. ut apud Ouidium li.
metamorphoseon nono.

At non Acolidæ thalamos timuere sororum.

hoc est Aeoli uentorum regis filii, qui sex masculi
erant: non timuerunt cum totidem sororibus
matrimonio copulari, patre ipso iungente, sine
ullo offendendæ religionis, pietatis ue metu.
quod Homerus canit lib. Odissæ X.

Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γαγάασι,

Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' ὕιες ἡβώνοντες.

Ἐνθ' ὅ γα θυγατέρας πόρεν ὕασι· εἶναι ἀκόιτους.

Οἱ δ' αἰεὶ ᾤοντο πατρὶ φίλα, καὶ μητέρι κεδνῇ

Δαίνυνται, ᾧ δὲ σφιν ὑνείατα μυσία κείται.

Et quæ sequuntur, quæ omnia benè esse, & rectè
procedere Acoli filiis, qui germanas sorores sibi
duxerant in uxores: clarum, manifestumque fa-
ciunt. Vnde Ouidiani interpretis error conuin-
citur, qui, quod multorum erat, ad unum Ma-
careum. Modò pro Macareo, qui & ipse fuit Ae-
olides, sed ab altero natus Acolo, Etruscorum re-
ge. teste Plutarcho in parallelis. ex quo ille, & so-
ror Canace, natu minimi sex fratrum, & sex soro-
rum furtim patre ignaro simul concubuerunt, fi-
liumque susceperunt. quem deprensus auus feris
exponi mandauit, & reliqua perpetrari, quæ Na-
so exequitur in Heroidibus, epistola Canaces ad

F Macè-

Macareum . Ita ut duo fuerint Aeoli , uterque duodecim filios habens , uterque sex mares , & sex feminas . sed confusi sunt à poëtis , unius rebus alteri contributis . quod & quàm plurimis in aliis est factum .

Adde & tertium Hellênis filiū , de quo Apollodorus lib. I. bibliothecæ , Diodorus Siculus , & alii . ex quo genitus Deion , qui & Deionens : ex Deione Cephalus , ab auo dictus Aeolides . Ouid . lib. 6. metamorph.

E quibus Aeolides Cephalus te coniuge felix Procris fuit . & lib. VII.

Aspicit Aeoliden ignota ex arbore factum Ferre manu iaculum .

Quibus in locis uiri sanè quàm docti , non tenentes memoria , Aeolum Cephalo fuisse auum , uoluerunt scribi Eioniden à patre Deione , qui , ablata consonante ex prima syllaba , factus sit Eion . ut è Macco , Acco ; Caulon , Aulon ; Pisaurus , Isaurus : non aduertentes , uitium in syllaba cōmiti , cūm prima , i , sit uocalis , non consonans . Ouid . lib. metamorph. IX.

Tunc erat inualidus , Deionidenq; iuuentæ .

Callimachus hymno in Dianam ,

Καὶ κεφάλου ξανθὴν ἄλοχον Διονίδαο .

malè itaque uertit Sabinus quidam interpres

Quin flauam uxorem Cephalī mox Deionidæ .

secunda , quæ longa est , correpta , & penultima , quæ brevis , producta . non incommodè uerteris .

Et

Et pulchram uxorem Cephali Deione creti.
 Fuerunt & alii Aeoli, qui, quòd nihil doctis au-
 ribus dignū afferunt: non indignè prætereantur.
 Diuerſa conditione ſunt tres ſequentes à tribus
 ſuperioribus. illi cognitiores nominibus in, on,
 deſinentibus patronymica habuerunt ab igno-
 tis nominibus in, us, Latinè terminantibus. hi
 deſinentes in quamlibet aliam terminationem,
 patronymica magis faciunt ab in on deſinenti-
 bus: Iapetus, ti, Iapetion, onis: Talaus, lai, Ta-
 laion, onis: Oedipus, podis, Oedipodion, onis.
 ab Iapetion, Talaion, Oedipodion patronymi-
 ca extant Iapetionides, Talaionides, Oedipo-
 dionides: ab aliis non item. & tamen Iapetides
 ab Iapetis: à Talaidēs à Talaus: Oedipodides ab
 Oedipus rectæ ſint formationis. Duorum prio-
 rum uſui obſtitit difficultas ſiue impotentia in he-
 roicum carmen ingrediendi, tertii δ literæ *επαλ-
 ληλία*, ſiue *κακοφωνία*. Scribendum quosdam uo-
 luiſſe, Iapetionidem, Talaionidem, Oedipodio-
 nidem fieri ab Iapetide, Talaide, Oedipodide
καὶ τὴν πορσεύουσιν δύο συλλαβῶν. quo numero ue-
 tuſtiores grammatici cenſentur: aliis iunioribus
 placuiſſe magis ab Iapetion, Talaion, Oedipo-
 dion formari patronymicorum uſum: recogno-
 ſcamus. hoc recognito quid grammatici ſenſe-
 rint, à quibus ego ſtandum cenſeam, ſubnota-
 bo. Iapetionides. Ouidius lib. metamorph. I I I.
 Hic hominum cunctis ingenti corpore præſtans

Iapetionides Atlas fuit.

Hesiodus in Theogonia,

ἡ κακὴν δὲ ὑπὸ νοῦσον ἀλάλκεν

Ἰαπετιονίδα, καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων.

Idem inferius,

Οὐδ' ἐστὶν Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Πεομηθεύ.

Hinc femininum Iapetionis, nidis. Pindarus

Olympior. Specie IX.

Ἀρχαῖον Ἰαπετιονίδος

Φύτλας κόουρι.

Ταλαϊονίδης. Statius lib. II. Thebaidos.

Cum senior Talaionides.

ubi multis in exemplaribus Talaoniades, ac si diceretur Talaon, onis. quod, reperiatur nec ne, ignoro. Sed ut hoc mihi obscurum est, ita illud perspicuum. Homerus in II. Iliados lib.

Μηκιστὸς ἔσθ' ὁ Τελαϊονίδαο ἄνακτος.

Pindarus in olympiis Specie. VI.

Ἐπὶ δ' ἔπειτα πορῶν νεκῶν τελε-

σθέντων, Ταλαϊονίδας

Εἶπεν ἐν θήβυσιν τοιοῦτόν τι ἔπος.

Oedipodionides. Statius lib. I. Thebaidos,

Oedipodionides furtim deserta pererrat

Aoniæ.

Apparet usus. dicamus de formatione. de formatione ita Eustathius ad Homericum superius adductum carmen testatum reliquit. Sciendum, quod paulò antè dictum est, Mecisteia Talaioniden poëta uocat, idest Talai filium: uidetur binominis

nominis esse Talaus, uocariq; Talaus, ex quo patronymicum Talaides: & Talaion. unde Talaionides. Si uerò non dicitur duplici nomine, sed uno Talaus, pleonasmon passus duarum syllabarum Talaionides ὑπὸ τῆς ταλαῖς factus. ut & antiqui dicunt: Variat non nihil Eustathius. certiora loquitur Demetrius Triclinius in scholiis ad praescriptos Pindari uersus. à Talaus (inquit) Talaion: ab hoc Talaionides. Nihil hac Triclinii doctrina clarius dari potest. at si quis obstinator perstet cõtendere, patronymica hæc fieri per duarum syllabarum accessionem, ab Iapetides, Talaides, Oedipodionides, propterea quòd non inueniuntur Iapetion, Talaion, Oedipodion: respondeant huic pro me, & pudorem imponant primùm Ouidius, qui possessiuo Talaionius à Talaione usus est lib. III. de arte amandi.

Si scelere Oeclides Talaionix Eriphyles: deinde idem Ouidius, & praterca Statius, & Lucanus, qui possessiuo Oedipodionius, quod à positiuo fieri necesse est, non à patronymico: sunt usi, minimè ufuri, nisi positium alicubi legissent Ouidius lib. metamorphoseon XV.

Oedipodionix quid sunt, nisi nomina, Thebæ? Statius lib. II. Thebaidos,

- Importuna crepido
Oedipodionix

Lucanus lib. VIII. Pharsalidos

Damnet apud gentes sceleris non sponte peracti
Oedi-

Oedipodionias infelix fabula Thebas.

Dicitur Oedipus, pi, & Oedipodes, dæ, idem qui Oedipodion, onis, & Oedipus, podis; ac Oedipodion cum duobus aliis monstrati sint, hi ex Triclinij, & Eustathij commentariis, ille ex nostrorum poëtarum carminibus. Oedipus uerò, podis, inueniri est apud omnes prorsæ, uorsæq; orationis autores, sed unus Pausanias satis fuerit pro mille, qui ter, tribus ferè lineis, usus est in Atticis, ibi. *Ἐστὶ δὲ ἐν τοῖς τῆ παλαιᾶς βόλες μνήμας Οἰδίποδος, πολυπραγμονῶν δὲ εὖ λειπὼν τὰ ὅσα ἐν θηβαίων κομίδιντα. Τὰ γὰρ ἐς θάνατον Σοφοκλεῖ πεποιημένα τῆ Οἰδίποδος, Ὀμηρος οὐκ εἶα μοι δοῦμαι πρᾶν. Ὅς ἔφη μηκιστὰ πειλάτῃσαντος Οἰδίποδος ὀπητάφιον ἐλθόντα εἰς θήβας ἀγορίστασθαι.* Sic Oedipodes, podæ, uox frequentissima poëtis, pro quibus omnibus Homeri auctoritas satis fuerit. qui X I. *Odyssæ* rhapsodia dixit,

Μητιέα οἰδιπόδαο ἴδον καλλιὸν ὀπητήσιν.

Oιδιπόδαο xolicè pro Oιδιπόδου. idest Oedipodæ. quod nomen poëticum est, factum à genitiuo Oιδιπόδος mutata δος in δης. docet Eustathius ex Herodiani auctoritate proximè citatum Homeri carmen interpretans. hinc Statius græcos secutus poëtas, in Thebaidos propositione, dixit, - limes mihi carminis esto

Oedipodæ confusa domus.

Oedipus, dipi, monstrandus, hoc minus frequenter græci, frequentius latini usi sunt, sumpseruntq;

runtq; ab Acolibus, à quibus Οἰδίπους, δῖπου, effertur, ut licet discere ex iis, quæ collegit Athenæus dipnosophistôn. lib. VII. agens de polipode, quem & πολύπους atticè dici commonet à recto πολύπους, λύπης, facta crasi: & πόλυπον per abiectionem τῆς ο ex πολύπους. scilicet, quod ποῦς, ποδὲς dicatur, & πόος, ποῦς per crasin in omnibus casibus, ut νόος, νοῦς: πάνθοος, πάνθους. unde nominandi casus Virgilio Panthus II. lib. Aen. Panthus Othryades arcis, Phœbiq; sacerdos: & Panthu casus uocandi à πάνθοε, πάνθου. Idem eodem lib.

Quo res summa loco Panthu.

Aeolicum, igitur idioma est Oedipus, dipi. sic & ἀελλόπος ἱεὺς VII. Iliados lib. & ἀρτίπος ἄτη. IX. apud Homerum, pro ἀελλόπους, & ἀρτίπους. ὠκύπος ἥλιος in I. græcorum epigrammatum libro, pro ὠκύπους: τεξάπην ζῖπον in sphingos enigmatē, pro τεξάπου, & ζῖπου, ut δῖπου.

Εἰν δῖπου ἐπὶ γῆς, & τεξάπην. οὐ μίαν φωνήν:

Καὶ ζῖπον. & sequentia.

Plautus in Pænulo,

Oedipo coniectore opus est.

Cicero de fato, copulata enim res est, & confatalis (sic enim appellat) quia ita fatum sit, & concubiturum cum uxore Laium, & ex ea Oedipum procreaturum. & paulò post, Ergo nec de Oedipo potuisse Apollinem prædicere. Idem de senectute, Tum senex dicitur, eam fabulam, quam in mani-

manibus habebat, & proximè scripserat: Oedipum Coloneum recitasse iudicibus. Adnotandū in his tribus patronymicis, & similibus, in quibus ab i litera media dactylus incipit: illam τ longari, ο uerò sequens corripī. Contra quàm fiat in Acrisioniades, Amphitryoniades, & huiusmodi. in quibus ο sequens producitur, i, præcedens corripitur, quod necessitate fieri non malè dixeris, quoniam aliter in heroico uersu stare non possunt. Consimile patronymicum tribus illis est Elationides, quo Ischys Elati filius describitur. Homerus in hymno Apollinis,

Ιχϋ ἀμ' ἀπὸ τοῦ Ελαπονίδη δὶππῶ.

Ergo Elation dicitur, & Elatus. Elation patet ab Elationides patronymico, Elatus ab Apollodori historia lib. III. bibliothecæ.

*Τοῦ δὲ, τοῦ δὲ πὴν τῆ πατρὸς γνώμῃ, ἐλομένη, Ιχϋ
τῶ ἐλάτου ὑὸ στυοκῆν.*

In Igino tam Elati uox, quàm Ischys deprauata est, lege ipsum in hydra, & corrige.

Fuerunt & alij duo Elati, unus inuulnerabilis Cæci pater. Ouidius lib. metamorph. VIII.

Proles Elateia Cæneus.

alter Polyphemi, non Cyclopis; sed argonautæ. à quo patronymicè Polyphemus *Ελαπίδης* uocatur? ab Orpheo, & Apollonio producta prima per εῖ diphthongum. quæ, diphthongo non inducta: esset *Ελαπίδης*, idest Elatides, syllabis item secunda, & tertia breuibus, nec ab heroico

co uersu reciperetur.

Erichtonij duo præcipuè celebrantur, unus Dardani filius, rex Troiæ: alter Athenarum rex, Vulcano genitus, quando properans Mineruam stuprare reluctantem, genitale semen in eius femur effudit. ex quo, lana ab Dea deterfo, & humi deiecto, conceptus, editusque est infans, dictus ab re Erichthonius, τὸ ἔριον lana, ἡ χθὼν terra. Placet aliis, dictum esse ἀπὸ τῆς ἑλιδος, καὶ τῆς χθονός. idest à lite, & terra. Erichthonius hic & Erichtheus, siue Erechtheus uocatus est. innuit Eustathius ad illud Homericum ex II. Iliados rapsodia hemistichium, quo factum penè ob oculos ponitur,

Δῆμον ἑρεχθῆος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
Θρέψε διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ ζείδωρος ἄρσεν
Κάδδ' ἔ. Ἀθήνη εἶσεν ἑὼ ἐνὶ πτόνι νῆαρ.

ab Erichthonius. Erichthoniades patronymicū & per syncopen Erichthonides. Blastus autor. ab Erechtheus, Erechtheides, & contractè Erechthides pro Atheniensi. Euripides Medea, Ἐρεχθείδαι ποταλὰν ὄλβιοι. Ouidius lib. metamorphoseon VI.

Nullus Erechthidis fertur celebratior illo
Illuxisse dies.

Et Erechthēis femininū pro Orithyia Erechthei filia, penultima longa, quia ionicum est per ᾱ. Apollonius lib. I. argonauticon

Οὓς ποτ' Ἐρεχθῆος ἑορέη τέκεν ὠρεθῆα.

G

Sunt

Sunt tamen, qui diuersos uolunt fuisse Erichtho-
nium, & Erechtheū. quia Erechtheus Pandionis
filius fuerit, & ex hoc natam ferunt Orithyiam.
Vtcunq; sit, Erechtheus, Erichtheus uel trisyllabū
nomen est, eū diphthongum habens in ultima, nō
quadrissyllabum, cum æ in penultima, ut malè tra-
ditum est à quibusdam, suis in dictionariis.

Τυφάων, φάονος: τυφῶν, φῶνος per crasin:

Τύφῳς, φῶ ἐν δικταλιξία: Τυφῶδες, φῶεις:

quatuor sunt unius gigantis appellationes. doc-
cet Eustathius ad Homerica Iliados catalogum.

addit Laschares quintam Τυφειῶν, φειῶνος. Latine di-
ces, Typhaon, phaonos: Typhon, siue Typhō,
phonis: Typhōs, pho: Typhoëus, Typhoëi.
(Quæ tria, Typho, Typhos, Typhoëus à Priscia-
no quoque agnoscuntur lib. II.) Typhcon, onis,
Typhaon legitur in Hesiodi Theogonia.

Τῇ δὲ τυφάονα φασὶ μνησθῆναι ἐν φιλόπῃ.

& Homeri hymno in Apollinem.

Δεινόντ' ἀργαλέοντε τυφάονα; πῆμα βροτοῖσι.

inde possessiuum Typhaonius. a quo Τυφαόνιος ὀ-
λετὴρ Pan: τυφαόνιοι ἀλεητοί, Typhonis uertigi-
nes: Τυφαονίη πέτρα, Typhonis petra.

Oppianus lib. III. halieuticōn, in principio,

Ζῴως μὲν ῥυτῆα, τυφαόνιον δ' ὀλετῆα.

Idem paulò inferius,

- ξανθαὶ δὲ παρ' ἡϊόνεσσιν ἐτ' ὤχθαι

Λύθεσθ' ἐρύδιόωσι τυφαόνιον ἀλεητῶν.

Apollonius non longè ab extremo 2. lib. Argon.

Κράσεω

Και κείνη ἐν κνημοῖσι, τυφάνῃ ὄδῃ πέτρῃ.
 Ἐνθα Τυφάονα φασὶ διδὲς κρονίδαο καραυνῶς.
 Βλήμενον. & reliqua.

Typho, & Typhoëus passim reperiuntur apud omnes & poëtas & hystoricos: à Typhone patronymicum est femininum Typhonis, nidos. Valerius Flaccus Argonauticôn lib.III.

Insuper Harpyiæ Typhonides, ira Tonantis.

Depopulant, ipsoq, dapes prædantur ab ore.

Harpyiæ Typhonides uocantur, quòd, eodem Valerio teste, patrem habuerint Typhona.

Sic enim de ipsis loquitur inferius.

Implorant clamore patrem Typhona nefando.

Quod si aliter scriptum reliquerunt Hesiodus, & Apollodorus, qui Thaumantem patrem Harpyis tribuunt, non Typhona: mirum nihil. licet scriptoribus dissentire, præsertim in rebus poëticis, & fabulosis. Ira autem Tonantis, appositio est figura. quòd cæcitas, & Harpyiæ Phineo immissæ sunt Deis iratis, & potissimum Ioue, quia futura prædicebat. quod sequentia palàm faciunt. quæ non appono, ne longius procedam. pauca hæc à me tacta fuerint non importunè, quia Flacci locus peruersè exhibitus in uulgatis codicibus, peruersius asseritur ab interprete, tam in cōmentarijs, quàm in maioribus (inquit ipse) annotamenti. Cap. CXLVII.

ATyphoëus quoque femininum patronymicum habetur Typhois. Ouidius in epistola Sapphus,

Arua Phaon celebrat Typhoidos Aetnæ. Est hic tamen, quod aduertat. canonicum est *Τυφωείδης* à *Τυφωθείδης*. sed ἡ ψιλὸν detrahitur ex εἰ diphthōgo, ut brevis remaneat. sic Claudianus possessiuum, quod est *Τυφώεος*, protulit per ἡ detracta ἡ lib. III. de raptu Proserpinæ.

- Rupit ne Typhoia ceruix,
Inarimen?

Contra Virgilius detraxit ἡ, retinuit ἡ. libro Aeneidos primo.

Nate patris summi qui tela Typhoëa temnis.

A Typhos, & Typheon, patronymicam uocem habeo nullam.

Phorcus, ci, marinum numen. Virg. lib. Aen. V.

Phorciq; exercitus omnis.

Pindarus Pythiorum specie XII.

Ἡτοι τότε διατίστον

Φόρκοι ἀμαύρωσεν γῆρος.

Φόρκοι pro Φόρκοιο. Φόρκοιο pro Φόρκε. idest

Phorci. Apollodorus etiam manifestius lib. II.

bibliothecæ. Οδὲ (Perseus subaudiatur)

Ερμού, καὶ Ἀθηναῖς περκαθηγουμένων ὅτι

Ταὶς Φόρκου γίνεταί θυγατέρας, ἐν τῷ πεφρεδῶ, καὶ δευτέρῳ

(alia lectio, ἐν τῷ, & πεφρεδῶ in duabus prima, &

secunda) ἦσαν αὐταὶ κηλῶς τε, καὶ Φόρκου γοργόνων ἀ-

δελφαί, θεαίαι ἐκ γλυκῆς. Idem & Phorcyn, cynis,

Hesiodus in Theogonia.

Τοῦτο μὲν ἐκ κηλῶς, καὶ Φόρκου γῆρος ἔστι.

Homerus in Odyssæa lib. XIII.

Φόρκε-

Φόρκυος δὲ πρὸς λιμνὴν ἀλίοιο γέγοντος.
 Idem Phorcys, cyos. Hesiodus ibidem,
 Φόρκυι δὲ ἀν' κητὸν θραίας τέκε καλλιπαρῆες.
 Ponuntur etiam Phorcyn, & Phorcys pro mor-
 tali ab Homero XVII. Iliados li. intra septem uer-
 sus, quorum primus,
 Αἴας δὲ Φόρκυα δ' αἰφρονα φαίνοπος υἱόν.
 ultimus est.

- Φόρκυι δ' ἰππόθρον τε.
 A Phorcus patronymicū est femininum Phorcis.
 Propertius lib. III. eleg. XXII.
 Σεῖτα δὲ Περσεὰ Φόρκιδος ὀρα μανυ.
 Femininum etiam Phorcynis à Phorcyn.
 Lucanus lib. Pharsalidos IX.

S quallebant latè Phorcynidos arua Medusæ.
 libet, te hīc admonere, ut cōsideres aliquantulū,
 quota declinatio est, & cuiusmodi, quam Lascha
 res tradit, & persequitur his uerbis lib. III. quo
 fusius agit de nomine, & uerbo per, omnes dia-
 lectos ὁ Φόρκυς, τῆ Φόρκυ, τῶ Φόρκυ (ὅθεν καὶ Ἡσίοδος
 ἐν Θιογονίᾳ, κητὸν δὲ ὑπλότατον Φόρκυ φιλότητι μυγείσας)
 τὸν Φόρκυ. & reliqua. mihi enim incognita est, &
 datius ille Φόρκυ apud Hesiodū uidetur esse, uel
 contractus ab integro Φόρκυι, uel abscissus tam à
 Φόρκυι quàm à Φόρκυ. Adiiciamus prædictis ὅς syl-
 labam in Φόρκυς non usquequaque (quod Lascha
 res docet) esse breuem: sed & longam. Homerus
 Iliados lib. II.

Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε, καὶ Ἀσπάνιος Θιοειδής.

Idem

Idem Iuris esse ultimæ Typhys ex Apollonio,
Ichthys ex Oppiano didicimus. Apollonius li. I.
Argonauticôn,

Τάφης Αργιάδης

Oppianus lib. I. halieuticon,

- Ο δὲ ῥίμφα γλύν κατεδέξατο χαλκοῦ.

Ιχθὺς ἀνπάσας.

Hæc tamen excitatio quædam fuerit ad ueritatem diligentius indagandam: non Laschareæ estimationis uellicatio. inhumanior enim sim, si quicquam ei detractum uelim, qui & eximiè græcam tenuit literaturam, & discendi cupidos docuit benignissimè. Ἰλῶς, λῆος, idest Ileus, lei: Οἰλῶς, λῆος: idest Oileus, lei: Ἰλιος, λῆς: idest Ilius, lij: & Οἰλιος, λῆς, idest Oilius, lij, Aiakis Locri pater. dictus Ileus teste Hesiodo,

- Οὐτὲρ καὶ νύμφην

Εὐερέμωρος ἴλεον μιχθῇ ἱερᾷ φιλότῃ.

cuius genitui casu attico usus est Lycophron in Alexandra,

Λοκρῶν αἰγὰὶ καὶ περὶ ἀνδρῶν νάπη

Καὶ πᾶς ὀδυροκέως Ἰλέως δόμος.

ab Ileus factus est Oileus per pleonasmum. ab Oileus patronymicon Oilides. Propertius lib. III. elegia I.

Victor Oilide rape nunc, & dilige uatem.

ab Ileo non memini me legere. potest tamen canonicè formari, ut ab Oileus, Peleus, Alceus. qui & Alcæus. idest Αλκῶς, κῆος, ὁ καὶ Αλκαῖος, Αλ-

καῖς;

καίη : & abiecto iota Aeolicè Αλκῆος, κῆος. ab illo Alcides patronymicum, quo nullum tritius. ab hoc Alcides. Pindarus Olympior. Specie. VI. Ηρακλῆης, σαρμῶν δαίλος Αλκαῖδῶν.

Sic à Θεβαῖος, Θεβαῖος, Θεβαΐδης masculinum, Θεβαῖς femininum. quam uocem Antimachus in Græcis, Papinius in Latinis titulū esse suis' Poëmatis uoluerunt, quæ de rebus Thebanis conscribere. Papinius lib. XII, & ultimo.

O mihi bis senos multum uigilata per annos, Thebai. Stephanus de Urbibus,

Τόλμηστος ἐκλήθη δὲ ὡς Ἀντίμαχος πρῶτος Θεβαΐδος.

Idem & Alcæo, onis nuncupatus est. quo Sappho usa est teste Varrone lib. VIII. linguæ latinæ his uerbis. Reprendunt, cum ab eadem uoce plura sunt uocabula declinata, quæ synonyma appellant. ut Sappho, & Alcæus, & Alcæo. sic Geryon, Geryones, & Geryonas. hîc tamen ego magis Geryoneus legendum opinor. uel ad fidiiores prouoco codices. idem inferius, ac non facere, cūm dixerit recto casu Alcæus, in obliquis dicere Alcæoni, & Alcæonem. redeamus ad Oileum. Cūm propositum sit, o, per pleonasmum in Oileus, & Homerus alibi semper appellat Οἰλέα: reprehensione haud carent, qui, ubi scriptum est in catalogo.

Οἰλῆος πατρὸς Αἴας :

Volunt separatim scribi, ὁ Ιλῆος. ut sit, ὁ, τῆ Ιλῆος Αἴας. quod Homericum non est, inquit Eustathius,

thius, & eo confirmat uersu, Οὐδ' ἄρ' Οἰλιάδῃ με-
γαλήπρει λοκρεῖ ἔπιντο. in quo uersu loci nihil est ar-
ticulo ὁ. & illud simul apparet, Oiliaden patrony-
micum quinque syllabarum eundem esse cum
Oilide quatuor. sed Oiliden fieri ab Oileus, Oi-
liaden ab Oileus, quo utitur Homerus in VI. Ili-
dos rhapsodia.

Κόψεν Οἰλιάδης περὶ λώμῃος Ἀμφιμάχοιο.
quanquam, nonnulli concisum esse existimarunt
ab Οἰληιάδης. quæ formatio partim Ionica est,
partim poetica, Ionica, quia in Τηληΐδης antepen-
ultima est η: poetica, quia ubi sunt antepenul-
tima longa, & penultima brevis, assumitur, α,
ante δης ultimam, ob metrum præsertim in uersu
heroico, ubi dactylus locum habet, amphima-
crus non habet. ut Telamonides, Telamoniades:
Georgius tamen tegnographus ab Oilius dedu-
ci contendit. quem sequor non inuitus. quoniam &
Pindarus in fine nonæ Olympiorum speciei Ili-
den uocat Aiacem Oilii F. ab Ilius, qui & Oilius.
Ὅς τ' Ἰλιάδα νι-

κῶν ἐπεσε φάϊσσε βωμόν.
ad quem locum ita subscribit Scholiastes:

Ἰλιάδα. τῇ Οἰλέως πατρὸς τῇ Αἴαντος τῇ λοκρεῦ.

ἀνδρὶ δὲ τῷ ὁ εἶρηκε τὸν Ἰλιάδα. ὥστε φησὶ
καὶ Ἡσίοδος.

Satis productum est uel militum, uel testium,
multò etiam plus, quàm satis, ad conuincendum
propria quædam uirorum nomina non modò δι-

φορεῖσθαι.

φορεῖσθαι, & δῶνυμα esse, uerū etiam πλεωφονεῖσθαι
 dici, & πλεωνυμικᾶς. quorum alia sunt in usu sine
 patronymicis: pars gignit patronymica usitatissi-
 ma, nec ipsa sunt usitatiora: quædam & ipsa sunt
 in usu, & quæ patronymica ab ipsis deriuantur.
 Num persequendi plura finem faciam, si prius er-
 rorem, qui cōmunis est grammaticorum omniū:
 detexero, & pro mea parte ueram conuertero in
 uiam. Docent pleriq; omnes grammatici, Phaë-
 thontides; quæ & Phaethontides interdum me-
 tri gratia dicuntur: patronymicum esse à fratre,
 quo Phaëthontis sorores denominentur. tu ne-
 ga omnino, & doctrinam istam explode, & rei-
 ce, ob illam potissimum rationem, quod patrony-
 mica à patribus fiunt, unde nōmen: & ab his
 omnibus, quæ principium quodammodo pluri-
 bus esse possunt. ut auus, mater (à quo μητρονυμ-
 κόν apud Pindari commentarium in Pythijs, spe-
 cie III. & alibi) patria, locorum propria condi-
 tor, princeps, & huiusmodi, in quibus frater
 non connumeratur: quod ramus magis sit, quàm
 arbor: riuus, quàm fons: latus, quàm caput. dic
 potius à patris cognomine formari. Sol enim
 Phaëton cognominatur. idest splendidus Home-
 rus in hymno solis.

Ἥλιον ὑμνεῖν αἶτε Διὸς τέκος ἀρχομένοισι

Καλλιόπῃ φαίδοντα.

Idem Iliados lib. XI.

Εὖτε γὰρ ἠέλιος φαίδων ὑπὲρ σέθεν γαίης

H Idem

Idem Odyssæ lib. itidem XI.
 - Οὐδὲ γὰρ αὐτοὺς
 Ἡέλιος φαέθων ἔπειδ' ἔρκεται ἀκπίννεσιν
 Euripides, Leontius, Antiphilus, Martialis, Si-
 lius, Virgilius (quantum nunc mihi succurrit) e-
 tiam cognomentum loco nominis posuerunt.
 Virgilius lib. V. Aen.
 Nonamq; serena
 Auroram Phaëtonis equi iam luce ferebant.
 Ad quem locum doctè Seruius .Phaetontis solis.
 ὑπὸ τοῦ φαέθων, καὶ αἴθω. sensus est, Phaeton sol dici-
 tur à luce, & accendo. Silius lib. punice, VI.,
 - primi q; nouo Phaetonte relecti
 Seres lanigeris repetebant uellera lucis.
 Martialis lib. III. de pigris nautis
 Iam prono Phaetonte sudat Aethon,
 Exardetq; dies, & hora lassos
 Interiungit equos Meridiana
 Antiphilus eisdem epigrammatum græcorum
 lib. & uersu iam supra citatis in uoce Pluteus.
 Ἀμφοτέρως ἀδικεῖς καὶ πλετέα, καὶ φαέθοντα.
 Leontius lib. III. græcor. epigr. etiam declarat.
 nam cum Phaetontem præmisisset, solem subie-
 cit declarationis ergo.
 Καὶ φαέθων γραφίδεσσιν ἔχ' τύπον, ἀλλὰ χεράσσει.
 Ἡέλιον τέχνη κεκομμένων φαέθων
 Euripides (ut ab alijs citatur: nam ego nondum
 legi) παῖς δὲ τάλαινα κόραι φαέθοντος.
 Quod si κόραι φαέθοντος sunt, idest filia Phaetho-

ris, non sunt ἀδελφαί, idest, sorores. sed sic à
 patris cognomine Phaethontides nuncupantur
 ut à patris nomine, Heliades. Dionysius ἐν πε-
 ειρήσῃ, Ἡλιάδης κώπυσαν ὁδυρόμεναι φαέδοντα.

Ouidius lib. II. met.

Nec minus Heliades lugent, & inania morti
 Munera dant lachrymas, & caesa pectora palmis
 Non auditurum miseras Phaëthonta querelas
 Noctē, dieq; uocant, aternunturq; sepulchro.
 Probè, prolixèq; monstratum est, Phaetontides
 à Phaëthonte patre, non fratre deriuari. quid
 Meleagrides? (dicet aliquis) nonne à Meleagro
 fratre dicta: ergò & à fratribus fiunt patronymi-
 ca? inepta, stultaq; conclusio. Meleagrides non
 ea ratione dicta sunt, quā Meleagri sorores fue-
 runt: sed, quia cum Meleagri miserè extincti de-
 siderium ferre non possent: extabuerunt, & à Dia-
 na tandem miserescente in aues conuersae sunt.
 quae ab eo, cuius id fato contigerat: nomen ac-
 ceperunt. Adiuuat, quòd fuerunt, qui docue-
 rint, non Meleagri sorores, his auibus mutatas;
 sed familiares quasdam Iocallidis in Lernā uirgi-
 nis, quam diuini s colunt honoribus. habes histo-
 riā hāc in Suidæ collectaneis. Quare tollatur om-
 nino ex patronymicorum præceptis illud, quod
 patronymica fiāt etiā à fratribus. & Meleagrides
 aues dicantur æquē, ac Meleagreae. ut Diome-
 dea illa, in quas Diomedis socii sūt trasformati.

Ad postremum (quia laborantem hanc literaturæ partem semel adiuuare constitui) nec illud relinquam indictum, quod ad patronymicæ rationem maximè pertinet: patronymica fieri à propriis nominibus, non ab appellatiuis: quòd appellatiua sunt & communia, & de multis dicuntur. quamobrem si ab *αἰθροπος* dixerimus *αἰθροπίδης*, ostendemus natum quempiam ex multis. quod absurdum est. Solum enim Pana dicunt ex multis genitum, unde & nomen cepit. scribit Blastus in magno etymologico. quem, ut intelligas: scias oportet fuisse scriptores quorum unus Duris Samius: qui scriptis mandarunt, Penelopen non fuisse pudicam, quantum prædicat Homerus, sed sui copiam fecisse omnibus procis. ex quorum promiscuo concubitu natum filium Pana ab re denominatum fuisse. quòd *πάντων υἱὸς* esset. i. omnium filius: taxatur illius impudicitia à Lycophrone quoque in Alexandra: quod & Hermolaus Barbarus adnotatu dignum duxit in castigationibus Plinianis: & à poëta nescio quo in priapeis, ex illo uersu pluribus demonstratur,

Quæ sic casta manes, ut iam conuiuia uisas.
& sequentia. Homerus uerò, qui *φιλέλλην* erat, & *φιλοδυσεύς*: ita suum poëma instruxisse, & adornasse, ut quæ mulier fuisset impudicissima: pro pudicissima celebretur. contrarium fecit Virgilius, & Ennius ante Virgilium, is *φιλορῥωμέας*,
&

& *μισοκαρχηδόνιος*, commentus est, Didonem Carthaginis conditricem, quæ castissima fuit, & sese ipsa occidit, ne cogeretur post mariti obitum alteri nubere: quod à Iustino traditur lib. XVIII. amore perditam esse in complexus Aeneæ Troiani abeuntisq; in Italiam desiderio, & impatientia mortem sibi conscisse, & cremandum corpus in extructum ad id rogam proiecisse. inde epigramma est græcorum epigrammatum li. III. in Didonis imaginem innominati quidem autoris, uerum non mali, neque inepti, quo Dido miserabiliter dolet, & queritur, falsa, indignaq; Virgilium esse commentum cōtra castitatis suæ existimationem. Lege græcum, protinus meum lecturus, meum dico, quod à me latinitate donatum est, indicandæ rei gratia. proinde non nisi cum uenia legendum. nām Ausonius, qui multis retrò seculis latinum fecit, paraphrastes magis fuit, quàm interpreter, & mutando quædam, plura adiiciendo, materiem, quæ publica erat: iuris fecit priuati.

Αρχέτυπον Διδυῦς ἐρικυδέος ὧ ξένη λούσας
 Εἰκόνα παρ᾽ ἐστίῳ χάλλει λαμπομένῳ.
 Τοίη καὶ γυρόμεν. ἀλλ' οὐ νόον, οἷον ἀκούεις
 Αἶχρὸν, ἐπ' εὐφήμεναι δόξαν ἐνεγκάμεν.
 Οὐδὲ γὰρ Αἰνείαν ποτ' ἐσέδρακον, οὐδὲ χρέονισ
 Τροίης περδομένης ἤλυθον ἐσλιβύλῳ.
 Ἀλλὰ βίας φέροντα Ἰαρβάων ὑμνείων
 Πῆξα κατὰ καρδίης φάσσανον ἀμφίτομον

Πιερίδης

Πιερίδες ἦμοι ἀγνὸν ἐφοπλίσαθε Μάρωνα;

Τοῖα καὶ ἡμετέρης ψεύσατο σωφροσύνης.

Didonis genitiua hospes, quā cernis, imago est,

Claraq; diuino munere forma nitet.

Forma quidē illa ipsa est, sed mēs nō turpis, ad aures

Qualem fortē tuas improba fama tulit.

Aencam uidi nunquam, neque diruta Troiæ

Moenia erant, Lybiam cū mea classis adit.

In thalamos transire suos cogebat Iarbas.

Ne facerem, stricto uindicat ense manus.

Quo mihi Pierides castus Maro concitus æstro

Falsa meæ cecinit stupra pudicitia?

tantum prodest, obestq; habere scriptores ami-

cos, & inimicos. Vale cum Petro, & Cæsare fra-

tribus pueris beneq; studiosis, neque exigui pro-

fectus, & cū ætate, tum bonis literis, bonisq;

moribus. crescite. ut dignissimi sitis, qui ab om-

nibus (ut opto, & spero) diligamini semper, &

plurimum commendemini. Fano cal. Nouembr.

M. D. LIX. Pontificia sede ob Pauli IV. excels-

sum uacante.

*Laus, & gloria Deo
sempiterna.*

